ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (ôsma komora)

z 1. júla 2007 *

V spojených veciach T-273/06 a T-297/06,

ISD Polska sp. z o.o., so sídlom vo Varšave (Poľsko),

Industrial Union of Donbass Corp., so sídlom v Donetsku (Ukrajina), v zastúpení: pôvodne C. Rapin a E. Van den Haute, neskôr C. Rapin, E. Van den Haute a C. Pétermann, advokáti,

žalobkyne vo veci T-273/06,

ISD Polska sp. z o.o. (predtým Majątek Hutniczy sp. z o.o.), so sídlom vo Varšave, v zastúpení: pôvodne C. Rapin a E. Van den Haute, neskôr C. Rapin, E. Van den Haute a C. Pétermann, advokáti,

žalobkyňa vo veci T-297/06,

* Jazyk konania: francúzština.

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: C. Giolito a A. Stobiecka-Kuik, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorých predmetom sú návrhy na čiastočné zrušenie rozhodnutia Komisie 2006/937/ES z 5. júla 2005 o štátnej pomoci č. C 20/04 (ex NN 25/04) v prospech spoločnosti Huta Częstochowa S.A. (Ú. v. EÚ L 366, 2006, s. 1) v rozsahu, v akom vyhlasuje určitú pomoc za nezlučiteľnú so spoločným trhom a nariaďuje Poľskej republike jej vymáhanie,

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (ôsma komora),

v zložení: predsedníčka komory M. E. Martins Ribeiro, sudcovia S. Papasavvas a A. Dittrich (spravodajca),

tajomník: K. Pocheć, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 3. septembra 2008,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

1 Podľa článku 8 Protokolu č. 2 o výrobkoch ESUO k Európskej dohode zo 16. decembra 1991 o pridružení medzi Európskymi spoločenstvami a ich členskými štátmi na jednej strane a Poľskou republikou na strane druhej [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 348, 1993, s. 2, ďalej len „protokol č. 2“):

„1. Nasledujúce je nezlučiteľné s riadnym fungovaním dohody, ak to môže ovplyvniť obchod medzi Spoločenstvom a Poľskom:

…

iii) verejná pomoc v akejkoľvek forme okrem výnimiek povolených na základe Zmluvy ESUO.

…

4. Zmluvné strany uznávajú, že počas prvých piatich rokov po nadobudnutí platnosti dohody a odchylne od odseku 1 bodu iii) tohto článku môže Poľská republika výnimočne, pokiaľ sa jedná o výrobky z ocele ESUO, poskytnúť verejnú pomoc na účely reštrukturalizácie za predpokladu, že:

— program reštrukturalizácie je spojený s celkovou racionalizáciou a znižovaním výrobných kapacít v Poľsku,

— táto pomoc prispeje k zvýšeniu životaschopnosti podnikov, ktoré sú príjemcami pomoci za bežných trhových podmienok na konci reštrukturalizačného obdobia,

— výška a intenzita takejto pomoci bude prísne obmedzená na to, čo je absolútne nevyhnutné na účely obnovenia takejto životaschopnosti a bude sa postupne znižovať.

Asociačná rada rozhodne podľa hospodárskej situácie Poľskej republiky o možnosti predĺžiť takto stanovené päťročné obdobie.“ [*neoficiálny preklad*]

2 Rozhodnutie č. 3/2002 Asociačnej rady EÚ-Poľsko z 23. októbra 2002, ktorým sa predlžuje obdobie stanovené v článku 8 ods. 4 protokolu č. 2 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. EÚ L 186, 2003, s. 38), predĺžilo obdobie, počas ktorého bolo Poľskej republike výnimočne povolené poskytovať v súlade s pravidlami stanovenými v článku 8 ods. 4

protokolu č. 2 štátnu pomoc na reštrukturalizáciu, pokiaľ ide o výrobky z ocele, o dodatočných osem rokov od 1. januára 1997 alebo až do vstupu Poľskej republiky do Európskej únie. V článku 2 rozhodnutia sa uvádza:

„Poľská republika predloží Komisii… program reštrukturalizácie a podnikateľské zámery, ktoré spĺňajú požiadavky stanovené v článku 8 ods. 4 protokolu č. 2 a ktoré boli posúdené a schválené orgánom Poľskej republiky povereným dohľadom nad štátnou pomocou (Úrad pre hospodársku súťaž a ochranu spotrebiteľa).“ [*neoficiálny preklad*]

3 Protokol č. 8 o reštrukturalizácii poľského oceliarskeho priemyslu, ktorý tvorí prílohu Aktu o podmienkach pristúpenia Českej republiky, Estónskej republiky, Cyperskej republiky, Lotyšskej republiky, Litovskej republiky, Maďarskej republiky, Maltskej republiky, Poľskej republiky, Slovinskej republiky a Slovenskej republiky k Európskej únii a o úpravách zmlúv, na ktorých je založená Európska únia (Ú. v. EÚ L 236, 2003, s. 948, ďalej len „protokol č. 8“), Poľskej republike ako výnimku zo všeobecných pravidiel týkajúcich sa štátnej pomoci povolil poskytovať pomoc na reštrukturalizáciu jej oceliarskeho priemyslu na základe pravidiel určených v pláne reštrukturalizácie a podmienok stanovených v tomto protokole. Protokol konkrétne stanovuje:

„1. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článkov 87 a 88 zmluvy o ES, sa štátna pomoc poskytnutá Poľskom na účely reštrukturalizácie určitým častiam poľského oceliarskeho priemyslu považuje za zlučiteľnú so spoločným trhom, ak:

— obdobie uvedené v článku 8 ods. 4 protokolu č. 2… bolo predĺžené do dňa pristúpenia,

— podmienky stanovené v pláne reštrukturalizácie, na základe ktorých bola predĺžená platnosť uvedeného protokolu, budú dodržané počas celého obdobia rokov 2002 až 2006,

— sú splnené podmienky stanovené v tomto protokole a

— po pristúpení nebude poľskému oceliarskemu priemyslu vyplatená žiadna štátna pomoc na reštrukturalizáciu.

2. …

3. Štátna pomoc môže byť v rámci programu reštrukturalizácie poľského oceliarskeho priemyslu poskytnutá výlučne spoločnostiam uvedeným v prílohe 1 (ďalej len ‚oprávnené spoločnosti').

4. Oprávnená spoločnosť nesmie:

a) v prípade zlúčenia so spoločnosťou, ktorá nie je uvedená v prílohe 1, previesť na ňu výhody zo štátnej pomoci poskytnutej oprávnenej spoločnosti;

b) prevziať aktíva akejkoľvek spoločnosti, ktorá nie je uvedená v prílohe 1, na ktorú bol do 31. decembra 2006 vyhlásený konkurz.

5. …

6. Reštrukturalizačná pomoc poskytnutá oprávneným spoločnostiam bude určená na základe hľadísk stanovených v schválenom pláne reštrukturalizácie poľského oceliarskeho priemyslu a v jednotlivých podnikateľských zámeroch schválených Radou. Celková suma pomoci vyplatenej v období rokov 1997 — 2003 nesmie prekročiť 3 387 070 000 PLN.

…

Poľsk[á] [republika] neposkytne žiadnu ďalšiu pomoc na účely reštrukturalizácie poľského oceliarskeho priemyslu.

…

10. Všetky následné zmeny v celkovom pláne reštrukturalizácie a v jednotlivých plánoch reštrukturalizácie musia byť schválené Komisiou a, ak je to vhodné, Radou.

…

18. Ak by sa monitorovaním preukázalo, že:

…

c) Poľsk[á] [republika] v priebehu obdobia reštrukturalizácie poskytl[a] oceliarskemu priemyslu a najmä oprávneným spoločnostiam dodatočnú nezlučiteľnú štátnu pomoc,

stratí prechodná úprava uvedená v tomto protokole platnosť.

Komisia prijme vhodné opatrenia, ktoré budú od dotknutej spoločnosti vyžadovať vrátenie akejkoľvek pomoci poskytnutej v rozpore s podmienkami stanovenými v tomto protokole.“

4 Rozhodnutie Rady 2003/588/ES z 21. júla 2003 o dodržiavaní podmienok stanovených v článku 3 rozhodnutia č. 3/2002 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. EÚ L 199, s. 17) vo svojom jedinom článku stanovuje:

„Plán reštrukturalizácie a podnikateľské zámery, ktoré Komisii predložila Poľská republika 4. apríla 2003 v súlade s článkom 2 rozhodnutia č. 3/2002… spĺňajú požiadavky článku 8 ods. 4 protokolu č. 2.“

5 Nariadenie Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúce podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [88] Zmluvy o ES (Ú. v. ES L 83, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339) v článku 6 ods. 1 stanovuje:

„Rozhodnutie začať konať vo veci formálneho zisťovania zhrnie príslušné záležitosti faktov a práva, bude zahrnovať predbežné zhodnotenie Komisie, ktoré sa týka charakteru pomoci navrhovaného opatrenia a vysvetlí pochybnosti, čo sa týka jeho zlučiteľnosti so spoločným trhom. Rozhodnutím sa vyzve daný členský štát a iné zainteresované strany, aby predložili pripomienky v rámci predpísaného obdobia, ktoré by za normálnej situácie nemalo presahovať jeden mesiac. V riadne odôvodnených prípadoch Komisia môže predĺžiť predpísané obdobie.“

6 Článok 7 ods. 5 nariadenia stanovuje:

„Keď Komisia zistí, že oznamovaná pomoc nie je zlučiteľná so spoločným trhom, rozhodne, že pomoc nenadobudne účinnosť (ďalej sa označuje len ako ‚záporné rozhodnutie‘).“

7 Článok 14 nariadenia č. 659/1999 stanovuje:

„1. Kde sa prijímajú záporné rozhodnutia v prípadoch protiprávnej pomoci, Komisia rozhodne, že daný členský štát podnikne všetky potrebné opatrenia, aby vymohol pomoc od príjemcu (ďalej sa označuje len ako ‚rozhodnutie o vymáhaní‘). Komisia nebude vyžadovať vymáhanie pomoci, ak by to bolo v rozpore so všeobecnou zásadou práva spoločenstva.

2. Pomoc, ktorá sa má vymáhať podľa rozhodnutia o vymáhaní, bude zahŕňať úrok s príslušnou sadzbou stanovenou Komisiou. Úrok bude splatný od dátumu, kedy protiprávna pomoc bola k dispozícii príjemcovi, do dátumu jej vymáhania.

3. …“

8 Podľa článku 20 ods. 1 nariadenia:

„Akákoľvek zainteresovaná stana môže predložiť pripomienky podľa článku 6 po rozhodnutí Komisie začať konanie vo veci formálneho zisťovania. Akákoľvek zainteresovaná strana, ktorá predložila také pripomienky a akýkoľvek príjemca individuálnej pomoci, získa kópiu rozhodnutia prijatého Komisiou podľa článku 7.“

9 Nariadenie Komisie (ES) č. 794/2004 z 21. apríla 2004, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 659/1999 (Ú. v. EÚ L 140, s. 1; Mim. vyd. 08/004, s. 3), v článku 9 stanovuje:

„1. Ak v osobitnom rozhodnutí nie je ustanovené inak, úrokovou sadzbou, ktorá má byť použitá pre vymáhanie štátnej pomoci, poskytnutej v rozpore s článkom 88 ods. 3 Zmluvy, bude ročná percentuálna sadzba, určená pre každý kalendárny rok.

Bude vypočítaná na základe priemeru päťročných medzibankových swapových sadzieb za september, október a november predchádzajúceho roka, plus 75 základných bodov.

V dostatočne odôvodnených prípadoch môže Komisia zvýšiť sadzbu o viac ako 75 základných bodov pre jeden alebo viacero členských štátov.

…

4. Ak nebudú existovať spoľahlivé alebo rovnocenné údaje, alebo nastanú mimoriadne okolnosti, Komisia môže v úzkej spolupráci s príslušným (-i) členským (-i) štátom (-mi) stanoviť úrokovú sadzbu pre vymáhanie štátnej pomoci pre jeden alebo viacero členských štátov na základe inej metódy a na základe informácií, ktoré má k dispozícii.“

10 Pokiaľ ide o vykonávacie pravidlá týkajúce sa úrokovej sadzby, článok 11 ods. 2 uvedeného nariadenia presnejšie uvádza:

„Úroková sadzba bude používaná na zostavenom základe (ods. 1) až do dňa vrátenia pomoci. Úroky, ktoré vznikli v predchádzajúcom roku, budú úročené v každom nasledujúcom roku.“

Skutkové okolnosti

11 Táto vec sa týka reštrukturalizácie poľského výrobcu ocele Huta Częstochowa S.A. (ďalej len „HCz“). Reštrukturalizácia HCz sa uskutočnila rokoch 2002 až 2005. Na tento účel boli aktíva HCz prevedené na nové spoločnosti:

— v roku 2002 bola založená Huta Stali Częstochowa sp. z o.o. (ďalej len „HSCz“), aby pokračovala v oceliarskej výrobe HCz. HSCz si prenajala výrobné zariadenia HCz od konkurzného správcu a prevzala väčšinu zamestnancov. Materskou spoločnosťou HSCz bolo Towarzystwo Finansowe SILESIA Sp. z o.o. (ďalej len „TFS“), spoločnosť v 100 % vlastníctve poľského ministerstva financií.

— v roku 2004 boli založené spoločnosti Majątek Hutniczy sp. z o.o. (ďalej len „MH“) a Majątek Hutniczy Plus (ďalej len „MH Plus“). Ich akcie boli v 100 % vlastníctve HCz. MH nadobudla oceliarske aktíva HCz a MH Plus získala iné aktíva potrebné pre výrobu,

— aktíva nesúvisiace s výrobou (tzv. neoceliarske aktíva), ako aj elektroenergetický závod Elsen boli prevedené na spoločnosť Operator ARP sp. z o.o., závislú od Agencja Rozwoju Przemysłu S.A. (agentúra pre priemyselný rozvoj vo vlastníctve poľského ministerstva financií), s cieľom uspokojenia verejnoprávnych pohľadávok podliehajúcich reštrukturalizácii (dane a poistné na sociálne poistenie).

12 Listom z 19. mája 2004 Komisia informovala Poľskú republiku, že rozhodla o začatí konania vo veci formálneho zisťovania týkajúceho sa pomoci na reštrukturalizáciu, ktorá bola poskytnutá výrobcovi ocele HCz. Toto rozhodnutie bolo uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie z* 12. augusta 2004 (Ú. v. EÚ C 204, s. 6, ďalej len „rozhodnutie o začatí konania“) v autentickom jazyku (poľština) a predchádzalo mu zhrnutie v ostatných úradných jazykoch. Komisia vyzvala všetky zainteresované strany, aby predložili svojej pripomienky k skutkovým zisteniam a právnej analýze uvedeným v rozhodnutí o začatí konania. Pripomienky jej predložila Poľská republika a štyri ďalšie zainteresované strany.

13 V dokumente z 3. februára 2005 s názvom „Vyhlásenie týkajúce sa štátnej pomoci potenciálne poskytnutej spoločnosti [HCz] a/alebo [HSCz]“ ISD Polska sp. z o.o. (vtedy vystupujúca pod obchodným menom ZPD Steel sp. z o.o., ďalej len „ISD“), dcérska spoločnosť v 100 % vlastníctve Industrial Union of Donbass Corp. (ďalej len „IUD“), v rámci rokovaní, ktoré predchádzali nadobudnutiu spoločností HSCz, MH, MH Plus a ďalších desiatich dcérskych spoločností HCz touto spoločnosťou, urobila nasledujúce vyhlásenie (tzv. ručiteľské vyhlásenie):

„V prípade, že by Komisia prijala rozhodnutie ukladajúce [HCz], [HSCz] alebo osobe, ktorá prevzala aktíva [HCz], povinnosť vrátiť protiprávnu štátnu pomoc spadajúcu do rámca pomoci týkajúcej sa programu reštrukturalizácie v celkovej výške neprekračujúcej 20 miliónov [poľských zlotých], vyhlasujeme, že také rozhodnutie nás nijako nezbavuje záväzkov, ktoré vyplývajú z ponuky, a zaväzujeme sa, že nebudeme uplatňovať žiadnu náhradu škody voči a) daňovej správe Poľskej republiky, b) [Agencja Rozwoju Przemysłu], c) [TFS], d) [HCz]… v súvislosti s potrebou vrátenia pomoci alebo s iným konaním, ktoré v danej veci prebieha na Komisii v nadväznosti na poskytnutie štátnej pomoci [HCz]. V takom prípade sa zaväzujeme konať tak, aby [MH], [MH Plus] a [HSCz] alebo iné spoločnosti, rovnako ako ich právni nástupcovia (bez ohľadu na právny dôvod sukcesie) vrátili sumu protiprávnej štátnej pomoci stanovenú v rozhodnutí Komisie, aj keby sa toto rozhodnutie týkalo výlučne [HCz].“

14 Na záver konania Komisia dospela k záveru, že napriek jej úvodným pochybnostiam opatrenia zamerané na reštrukturalizáciu HCz v súlade s Ustawa o pomocy publicznej dla przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu dla rynku pracy (zákon o štátnej pomoci podnikom, ktoré sú významné z hľadiska trhu práce z 30. októbra 2002, Dz. U. č. 213, položka 1800, v znení neskorších predpisov) nepredstavujú štátnu pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 ES. Na druhej strane však Komisia dospela k názoru, že spoločnosti HCz bola z rôznych právnych dôvodov poskytnutá štátna pomoc v období rokov 1997 až 2002. Komisia sa domnievala, že táto pomoc bola sčasti zlučiteľná so spoločným trhom, avšak žiadala vymáhanie tej jej časti, ktorú považovala za nezlučiteľnú so spoločným trhom, a to sumy 19 699 452 poľských zlotých (PLN) (ďalej len „sporná pomoc“).

15 Dňa 5. júla 2004 Komisia prijala rozhodnutie 2006/937/ES o štátnej pomoci č. C 20/04 (ex NN 25/04) v prospech spoločnosti Huta Częstochowa S.A. (Ú. v. EÚ L 366, 2006, s. 1, ďalej len „rozhodnutie"). V článku 3 rozhodnutia sa uvádza:

„1. Štátna pomoc vo výške 19 699 452 PLN, ktorú Poľsk[á] [republika] poskytl[a] [HCz] v období od roku 1997 do mája 2002 vo forme prevádzkovej pomoci a pomoci na reštrukturalizáciu zamestnanosti je nezlučiteľná so spoločným trhom.

2. Poľsko podnikne všetky bezodkladné kroky, aby získalo od podnikov [HCz], Regionalny Fundusz Gospodarczy, [MH] a [Operator ARP] naspäť protiprávne poskytnutú pomoc pre [HCz] uvedenú v prvom odseku. Všetky tieto organizácie nesú spoločne zodpovednosť za vrátenie tejto pomoci.

Vrátenie pomoci prebehne bezodkladne a podľa vnútroštátnych právnych predpisov pod podmienkou, že umožňujú okamžitý a účinný výkon tohto rozhodnutia. K čiastkam podliehajúcim vráteniu sa pripočítajú úroky za celé obdobie odo dňa priznania pomoci pre [HCz] až do jej skutočného vrátenia. Úroky sa vypočítajú podľa ustanovení uvedených v kapitole V nariadenia… číslo 794/2004.

3. …"

16 V článku 4 rozhodnutia Komisia schvaľuje navrhovanú zmenu poľského štátneho plánu reštrukturalizácie v súlade s bodom 10 protokolu č. 8 v rozsahu, v akom to umožní reštrukturalizáciu HCz. bez štátnej pomoci a bez zvýšenia jej výrobných kapacít.

17 Podľa dohody z 30. septembra 2005, ktorá nadobudla účinnosť 7. októbra 2005, ISD kúpila od HCz všetky akcie spoločností MH a MH Plus, ako aj zostávajúcich desať dcérskych spoločností spoločnosti HCz. Zmluvou, ktorá bola takisto uzavretá 30. septembra 2005 a nadobudla účinnosť 7. októbra 2005, ISD kúpila od TFS všetky akcie spoločnosti HSCz. ISD sa tak stala vlastníčkou HSCz, MH, MH Plus a ďalších desiatich dcérskych spoločností spoločnosti HCz.

18 Komisia listom zo 17. februára 2006 požiadala poľské orgány, aby jej oznámili úrokové sadzby, ktoré sa majú použiť na vrátenie spornej pomoci solidárnymi dlžníkmi uvedenými v článku 3 ods. 2 rozhodnutia. Poľské orgány vo svojej odpovedi z 13. marca 2006 navrhli úrokové sadzby, ktoré sa majú použiť na vymáhanie, a metódu výpočtu úrokov. Predovšetkým navrhli, aby sa ako základ použila na obdobie rokov 1997 až 1999 päťročná pevná sadzba platná pre záväzky poľského ministerstva financií vyjadrené v PLN, a na obdobie od roku 2000 až do pristúpenia Poľskej republiky k Európskej únii desaťročná sadzba platná pre tie isté záväzky. Ďalej vzhľadom na situáciu na kapitálových trhoch v Poľsku v tom čase, ktorá bola charakteristická veľmi vysokými sadzbami, ktoré však rýchlo klesali, požiadali o každoročnú aktualizáciu týchto sadzieb a o to, aby úroky neboli počítané na zostavenom základe.

19 V liste zo 7. júna 2006 zaslanom poľským orgánom Komisia konštatovala, že úrokovou sadzbou, ktorá sa má použiť na vymáhanie spornej pomoci, je na celé dotknuté obdobie päťročná pevná sadzba platná pre záväzky poľského ministerstva financií vyjadrené v PLN, a že podľa článku 11 ods. 2 nariadenia č. 794/2004 má byť táto úroková sadzba uplatnená na zostavenom základe.

20 V doporučených listoch zo 7. júla a zo 16. augusta 2006 Komisia oznámila rozhodnutie spoločnosti IUD (doručenka z 11. júla 2006) a spoločnosti MH (doručenka z 18. augusta 2006). Dňa 21. decembra 2006 bolo rozhodnutie uverejnené v úradnom vestníku.

Konanie a návrhy účastníkov konania

21 Návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 11. septembra 2006 podali spoločnosti ISD a IUD žalobu vo veci T-273/06.

22 Návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 17. októbra 2006 podala MH žalobu vo veci vo veci T-297/06.

23 Uznesením predsedu piatej komory Súdu prvého stupňa z 5. decembra 2006 boli veci T-273/06 a T-297/06 spojené na účely písomnej časti konania, ústnej časti konania a rozsudku.

24 Dňa 23. apríla 2007 ISD a MH informovali Súd prvého stupňa o svojej koncentrácii z 15. novembra 2006 a o tom, že ISD prevzala všetky práva a záväzky MH.

25 V nadväznosti na čiastočnú obmenu Súdu prvého stupňa bola vec pridelená novému sudcovi spravodajcovi. Ten bol následne pridelený k ôsmej komore, ktorej bola z tohto dôvodu táto vec pridelená.

26 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (ôsma komora) rozhodol otvoriť ústnu časť konania, položiť písomné otázky účastníkom konania a vyzvať Komisiu na predloženie určitých dokumentov. Účastníci konania vyhoveli Súdu prvého stupňa v stanovenej lehote.

27 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté počas pojednávania, ktoré sa konalo 3. septembra 2008.

28 Vo veci T-273/06 ISD a IUD navrhujú, aby Súd prvého stupňa:

— vyhlásil žalobu za prípustnú,

— zrušil článok 3 rozhodnutia,

— subsidiárne určil, že neexistuje povinnosť Poľskej republiky vymáhať spornú pomoc a úroky uvedené v článku 3 rozhodnutia, a teda že príslušné čiastky nie sú dlhované,

— subsidiárne zrušil článok 3 ods. 2 druhý pododsek rozhodnutia a vrátil otázku úrokov na nové rozhodnutie Komisie, ktoré zohľadní prílohu A tejto žaloby alebo prípadne akékoľvek iné hľadiská, ktoré Súd prvého stupňa uvedie v odôvodnení rozsudku,

— v každom prípade zaviazal Komisiu na náhradu všetkých trov konania,

— v prípade, že by Súd prvého stupňa rozhodol zastaviť konanie, aby zaviazal Komisiu na náhradu trov konania na základe článku 87 ods. 6 a článku 90 písm. a) svojho rokovacieho poriadku.

29 Podľa bodu 3 žaloby žalobkyne ISD a IUD napádajú tiež list Komisie zo 7. júna 2006.

30 Vo veci T-297/06 spoločnosť ISD (pôvodne MH, tento názov sa ponecháva v rozsudku na účely prehľadnosti) uvádza rovnaké návrhy, ale navyše dopĺňa návrh na zrušenie článku 4 rozhodnutia.

31 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žaloby ako neprípustné,

— subsidiárne zamietol žaloby ako nedôvodné,

— zaviazal žalobkyne na náhradu trov konania.

Právny stav

O prípustnosti žalôb

32 Komisia spochybňuje aktívnu legitimáciu žalobkýň ISD a IUD, ako aj dodržanie lehoty na podanie oboch žalôb. Okrem toho tvrdí, že stanovenie sadzby pre vymáhanie spornej pomoci nemôže byť predmetom žaloby.

O aktívnej legitimácii

— Tvrdenia účastníkov konania

33 Komisia spochybňuje možnosť žalobkýň ISD a IUD podať samostatnú žalobu súbežne so žalobou spoločnosti MH. Naliehavé dôvody hospodárnosti konania totiž bránia dvojitému preskúmaniu zákonnosti jedného rozhodnutia, keď sa väčšina žalobných dôvodov, ktoré uvádza materská spoločnosť, zhoduje so žalobnými dôvodmi dcérskej spoločnosti. V tomto ohľade rozsudok Súdu prvého stupňa z 22. apríla 1999, Monsanto/Komisia (T-112/97, Zb. s. II-1277) nie je relevantný. Podľa Komisie treba príjemcu pomoci vnímať ako subjekt odlišný od jeho akcionárov, ktorý má vlastnú vôľu, ako to bolo uznané v uznesení predsedu prvej komory Súdu prvého stupňa z 11. septembra 2006, UPC Francúzsko/Komisia (T-367/05, neuverejnené v Zbierke). Spoločnosť MH, ako príjemca spornej pomoci, teda mohla podať žalobu o neplatnosť. Naproti tomu žalobkyne ISD a IUD, ak nesledujú iný záujem ako MH, nie sú aktívne legitimované, pretože nie sú osobne dotknuté.

34 Pokiaľ ide o IUD, Komisia zdôrazňuje, že účasť na konaní vo veci formálneho zisťovania a z toho vyplývajúce postavenie zainteresovanej strany neoslobodzujú žalobcu, ktorý je akcionárom príjemcu pomoci vyhlásenej za nezlučiteľnú so spoločným trhom, povinnosti dokázať svoj individuálny záujem na konaní o neplatnosť tým, že preukáže, v čom je individualizovaný rovnakým spôsobom ako príjemca pomoci.

35 Žalobkyne potvrdzujú, že pokiaľ ide o aktívnu legitimáciu, podľa ustálenej judikatúry je príjemca pomoci osobne dotknutý rozhodnutím Komisie, ktorým sa pomoc vyhlasuje za nezlučiteľnú so spoločným trhom.

36 Pokiaľ ide o ISD, žalobkyne tvrdia, že tá sa ešte pod pôvodným obchodným menom ZPD Steel musela zaručiť sa za to, že MH vráti spornú pomoc uvedenú v článku 3 rozhodnutia. Je preto jasné, že rozhodnutie sa jej osobne dotýka viac ako kohokoľvek iného, s výnimkou príjemcu spornej pomoci, a že ju individuálne charakterizuje rovnako, ako charakterizuje príjemcu pomoci, pretože v zmysle svojho ručiteľského vyhlásenia by mala vrátiť spornú pomoc.

37 Okrem toho sa podľa žalobkýň materskej spoločnosti, ktorá vlastní všetky akcie a je preto 100 % vlastníkom dcérskej spoločnosti, ktorej je rozhodnutie určené, a ktorá je tak odlíšená vo vzťahu k akejkoľvek inej osobe, a najmä vo vzťahu ku ktorémukoľvek hospodárskemu subjektu na relevantnom trhu, sa rozhodnutie, ktorého zrušenie sa domáha, osobne dotýka (rozsudok Monsanto/Komisia, už citovaný v bode 33 vyššie, body 58 a 59). V predmetnom prípade ISD vlastní všetky akcie MH, MH Plus a HSCz a je preto 100 % vlastníkom týchto podnikov a teda osobne dotknutá rozhodnutím.

38 Ten istý argument platí vo vzťahu k IUD, ktorá vlastní100 % akcií ISD. Okrem toho účasť na konaní v oblasti štátnej pomoci predstavuje jeden z prvkov, ktoré umožňujú preukázať, že fyzická alebo právnická osoba je osobne dotknutá rozhodnutím, ktorého

zrušenie žiada. Keďže IUD predložila pripomienky v nadväznosti na to, ako sa 12. augusta 2004 začalo konanie vo veci formálneho zisťovania týkajúce sa pomoci na reštrukturalizáciu poskytnutú spoločnosti HCz, je rozhodnutím osobne dotknutá.

39 Napokon žalobkyne tvrdia, že ISD a IUD majú tiež právny záujem na napadnutí aktu, ktorý tým, že spôsobil stratu hodnoty MH, poškodzuje ich vlastnícke právo.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

40 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že iné subjekty ako osoba, ktorej je rozhodnutie určené, môžu tvrdiť, že sa ich rozhodnutie osobne týka, iba vtedy, keď sa ich týka na základe ich určitých osobitných vlastností alebo na základe okolnosti, ktorá ich odlišuje vo vzťahu k akejkoľvek inej osobe, a tým ich individualizuje obdobným spôsobom ako osobu, ktorej je rozhodnutie určené (rozsudok Súdneho dvora z 15. júla 1963, Plaumann/Komisia, 25/62, Zb. s. 197, 223).

41 Na úvod je potrebné zdôrazniť, že Komisia nespochybňuje aktívnu legitimáciu MH. Keďže MH bola v rozhodnutí uvedená ako podnik povinný vrátiť spornú pomoc, o jej osobnej dotknutosti niet pochýb.

42 Pokiaľ ide o ISD, je potrebné konštatovať, že v čase podania žaloby vo veci T-273/06 ešte nedošlo ku koncentrácii s MH. Jej aktívnu legitimáciu je preto potrebné posúdiť oddelene od aktívnej legitimácie MH.

43 V čase podania svojej žaloby však už ISD bola 100 % vlastníkom MH. V tomto ohľade už Súd prvého stupňa v rozsudku citovanom vyššie v bode 33 Monsanto/Komisia, (bod 58) rozhodol, že skutočnosť, že jeden podnik je 100 % vlastníkom podniku, ktorému je sporné rozhodnutie určené, ho vzhľadom na toto rozhodnutie odlišuje vo vzťahu ku ktorejkoľvek inej osobe, a najmä vo vzťahu ku ktorémukoľvek inému hospodárskemu subjektu na relevantnom trhu.

44 Iste, Komisia spochybňuje túto judikatúru odvolávajúc sa na uznesenie citované vyššie v bode 33 UPC Francúzsko/Komisia. Toto uznesenie, ako uznáva aj samotná Komisia, sa však týka návrhu na vstup minoritného akcionára do konania ako vedľajšieho účastníka, a nie žaloby o neplatnosť podanej 100 % vlastníkom, ako je to v prejednávanom prípade. Navyše, účastníci konania sa zhodujú na tom, že ISD je nielen 100 % vlastníkom MH, ale že sa tiež zaručila za vrátenie spornej pomoci zo strany spoločnosti MH (pozri bod 13 vyššie). Je preto povinná garantovať vrátenie tejto pomoci. Presne to sa napokon v skutočnosti stalo, keďže ISD vrátila spornú pomoc v plnom rozsahu.

45 Za týchto podmienok nemožno osobnú dotknutosť ISD poprieť, pretože rozhodnutie ju zasahuje vzhľadom na faktickú situáciu, ktorá ju odlišuje od ktorejkoľvek inej osoby, a teda individualizuje ju obdobným spôsobom ako adresáta aktu.

46 Napokon, v protiklade s tvrdením Komisie preukázanú aktívnu legitimáciu nemožno spochybniť dôvodmi súvisiacimi s hospodárnosťou konania.

47 Pokiaľ ide o aktívnu legitimáciu IUD, je potrebné pripomenúť, že keďže bola preukázaná aktívna legitimácia ISD, podľa ustálenej judikatúry, pokiaľ ide o jednu a tú istú žalobu, nie je potrebné preskúmať aktívnu legitimáciu ostatných žalobcov (pozri v tomto

zmysle rozsudky Súdneho dvora z 24. marca 1993, CIRFS a i./Komisia, C-313/90, Zb. s. I-1125, bod 31; Súdu prvého stupňa z 8. júla 2003, Verband der freien Rohrwerke a i./Komisia, T-374/00, Zb. s. II-2275, bod 57 z 9. júla 2007, Sun Chemical Group a i./Komisia, T-282/06, Zb. s. II-2149, bod 50 a zo 6. júla 1995, AITEC a i./Komisia, T-447/93 až T-449/93, Zb. s. II-1971, bod 82).

48 Nie je teda potrebné osobitne preskúmať prípustnosť žaloby, ktorú podala IUD.

49 Z toho vyplýva, že námietku prekážky konania, ktorú vzniesla Komisia a ktorá sa týka aktívnej legitimácie žalobkýň, teba zamietnuť.

O zmeškaní lehoty na podanie žalôb

— Tvrdenia účastníkov konania

50 Komisia tvrdí, že pri obidvoch žalobách bola zmeškaná lehota na ich podanie, pretože všetky tri žalobkyne vedeli o rozhodnutí najneskôr 10. apríla 2006. Komisia upozorňuje, že dátum 10. apríl 2006 je uvedený v hlavičke každej strany faxovaného rozhodnutia v poľskom jazyku, ktoré bolo pripojené k listom žalobkýň ISD a IUD z 18. septembra 2006, ako aj k listu MH zo 17. októbra 2006, ktoré boli zaslané Súdu prvého stupňa, a že fax bol adresovaný „Kancelaria LSW“, ktorá bola v danom čase poradcom skupiny IUD. Z toho vyplýva, že s ohľadom na 10-dňovú lehotu zohľadňujúcu vzdialenosť, lehota na podanie žalôb uplynula v utorok 20. júna 2006.

51 Komisia však uznáva, že dátum, keď sa žalobca oboznámil s rozhodnutím, je relevantný len subsidiárne, to znamená pri aktoch, ktoré nie sú predmetom oznámenia ani uverejnenia. V tejto súvislosti Komisia konštatuje, že rozhodnutie bolo oznámené IUD doporučeným listom zo 7. júla 2006 s doručenkou z 11. júla 2006, MH bolo oznámené doporučeným listom zo 16. augusta 2006, s doručenkou z 18. júla 2006. Uvádza tiež, že rozhodnutie bolo 21. decembra 2006 uverejnené v úradnom vestníku.

52 Avšak žalobkyne, ktorým nebolo rozhodnutie určené, nepreukázali, na základe čoho ich informovanie o rozhodnutí prostredníctvom doporučeného listu v zmysle článku 20 ods. 2 nariadenia č. 659/99 predstavuje oznámenie v zmysle článku 230 piateho odseku ES.

53 Žalobkyne konštatujú, že spoločnosti IUD bolo rozhodnutie oznámené 11. júla 2006 a že žaloba vo veci T-273/06 bola podaná 11. septembra 2006. MH bolo rozhodnutie oznámené 18. augusta 2006 a táto spoločnosť podala žalobu 17. októbra 2006. ISD nemohla o rozhodnutí vedieť skôr, ako ho získala IUD 11. júla 2006.

54 Žalobkyne v replike uvádzajú, že vzhľadom na to, že rozhodnutie bolo uverejnené v úradnom vestníku, žaloby sú prípustné *ratione temporis*, pretože buď rozhodnutie podlieha oznamovacej povinnosti a bolo im riadne oznámené, alebo rozhodnutie nepodlieha oznamovacej povinnosti, a potom je kritérium skutočnej vedomosti o rozhodnutí, ktoré uvádza Komisia, subsidiárne vo vzťahu ku kritériu uverejnenia v úradnom vestníku.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

55 Pokiaľ ide o dodržanie lehôt, je potrebné zdôrazniť, že deň, keď sa žalobkyne dozvedeli o akte, je relevantný len subsidiárne, a to pri aktoch, ktoré nie sú predmetom ani oznámenia, ani uverejnenia. Podľa ustálenej judikatúry týkajúcej sa výkladu článku 230 piateho odseku ES zo znenia toho ustanovenia vyplýva, že dátum oboznámenia sa s aktom, ako kritérium pre začiatok počítania lehoty na podanie žaloby, má subsidiárny charakter vo vzťahu ku kritériu uverejnenia alebo oznámenia aktu (rozsudok Súdneho dvora z 10. marca 1998, Nemecko/Rada, C-122/95, Zb. s. I-973, bod 35, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. septembra 1998, BP Chemicals/Komisia, T-11/95, Zb. s. II-3235, bod 47).

56 V predmetnom prípade bolo rozhodnutie uverejnené v úradnom vestníku z 21. decembra 2006. Predmetné žaloby, ktoré boli podané 11. septembra a 17. októbra 2006, boli preto podané pri dodržaní lehoty stanovenej v článku 230 piatom odseku ES. V súlade s článkom 101 ods. 1 a článkom 102 ods. 1 a 2 rokovacieho poriadku totiž lehota uplynula 14. marca 2007, t. j. dva mesiace, dva týždne a desať dní od uverejnenia rozhodnutia, a teda podstatne neskôr, ako boli podané žaloby.

57 Je pravda, že uverejnenie rozhodnutia nebolo podmienkou nadobudnutia jeho účinnosti. Je však bežnou praxou, že rozhodnutia Komisie o ukončení konania o preskúmaní pomoci podľa článku 88 ods. 2 ES sa uverejňujú v úradnom vestníku. Žalobkyňa preto mohla oprávnene očakávať, že rozhodnutie bude uverejnené (pozri v tomto zmysle rozsudok BP Chemicals/Komisia, už citovaný v bode 55 vyššie, body 48 až 51).

58 Pokiaľ ide o otázku, či list Komisie zo 7. júla 2006, ktorým Komisia zaslala znenie rozhodnutia IUD, predstavuje oznámenie v zmysle článku 230 piateho odseku ES, je namieste zdôrazniť, že Poľská republika je jediným adresátom rozhodnutia v zmysle

článku 254 ods. 3 ES. Keďže žalobkyňa nie je adresátom rozhodnutia, kritérium oznámenia aktu sa na ňu nevzťahuje (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. júna 2005, Olsen/Komisia, T-17/02, Zb. s. II-2031, bod 76).

59 V každom prípade, aj za predpokladu, že by rozhodnutie mohlo byť oznámené inej osobe než adresátovi a že zaslanie rozhodnutia žalobkyniam v zmysle článku 20 ods. 2 nariadenia č. 659/99 treba považovať za oznámenie, je nutné konštatovať, že žaloby boli podané v požadovanej lehote. Za týchto okolností totiž v súlade s článkom 101 ods. 1 a s článkom 102 ods. 2 rokovacieho poriadku lehota na podanie žaloby vo veci T-273/06 uplynula 21. septembra 2006, to znamená dva mesiace a desať dní po oznámení rozhodnutia 11. júla 2006, a teda po podaní žaloby 11. septembra 2006. Lehota vo veci T-297/06 uplynula 30. októbra 2006, to znamená v pondelok po uplynutí dvoch mesiacov a desiatich dní po oznámení rozhodnutia 18. augusta 2006, a teda po podaní žaloby 17. októbra 2006.

60 Z toho vyplýva, že žaloby boli podané v stanovených lehotách.

O prípustnosti žaloby smerujúcej proti listu zo 7. júna 2006

— Tvrdenia účastníkov konania

61 Komisia tvrdí, že list zo 7. júna 2006, v ktorom stanovila úrokovú sadzbu, ktorá sa má uplatniť pri vymáhaní spornej pomoci, nie je napadnuteľným aktom. Úroková sadzba, ktorá je výsledkom postupu podľa článku 9 ods. 4 nariadenia č. 794/2004, má „rovnakú

hodnotu“ ako sadzba podľa odseku 1 toho istého článku. Tieto sadzby preto majú „právnu silu *erga omnes*“. Žalobkyne ich preto nemôžu spochybňovať, keďže nie sú priamo a osobne dotknuté.

62 Túto „právnu silu“ potvrdzuje aj skutočnosť, že rovnaká sadzba bola použitá aj v iných rozhodnutiach určených Poľskej republike, ktoré sa tiež týkali protiprávnej pomoci, napríklad v rozhodnutí Komisie 2008/344/ES z 23. októbra 2007 o štátnej pomoci C 23/2006 (ex NN 35/2006) poskytnutej Poľskom výrobcovi ocele skupine Technologie Buczek Komisie (Ú. v. EÚ L 116, 2008, s. 26).

63 Žalobkyne uvádzajú, že sadzba stanovená Komisiou v liste zo 7. júna 2006 adresovanom poľským orgánom, nie je všeobecne záväzná pre každú štátnu pomoc poskytnutú v rokoch prechádzajúcich pristúpeniu Poľskej republiky k Európskej únii. Ide naopak o „osobitné rozhodnutie“, ktoré platí len pre prípad HCz a ktoré zohľadňuje špecifické okolnosti jej situácie a trhu, na ktorom pôsobí.

64 Žalobkyne dodávajú, že stanovenie úrokovej sadzby, ktorá sa má uplatniť pri vymáhaní spornej pomoci, je integrálnou súčasťou rozhodnutia a nie nariadenia č. 794/2004. Je preto napadnuteľné rovnako ako samotné rozhodnutie.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

65 Po prvé, pokiaľ ide o záväznú povahu listu zo 7. júna 2006, zo znenia článku 14 ods. 2 nariadenia č. 659/1999 vyplýva, že vymáhaná pomoc zahŕňa úrok „s príslušnou sadzbou stanovenou Komisiou“. Článok 9 ods. 4 nariadenia č. 794/2004 spresňuje, že ak nie sú k dispozícii okrem iného údaje potrebné na výpočet sadzby podľa odseku 1 tohto článku, Komisia môže v úzkej spolupráci s dotknutým členským štátom „stanoviť“ úrokovú sadzbu uplatniteľnú na vymáhanie štátnej pomoci pre jeden alebo viacero členských štátov na základe inej metódy a informácií, ktoré má k dispozícii.

66 Z toho vyplýva, že je to Komisia, kto záväzným spôsobom, hoci v úzkej spolupráci s dotknutým členským štátom, stanovuje úrokovú mieru, ktorá sa má uplatniť pri vymáhaní štátnej pomoci. Tento záväzný charakter napokon potvrdila Komisia na pojednávaní. List zo 7. júna 2006 preto treba považovať za akt so záväznými právnymi účinkami v zmysle rozsudku Súdneho dvora z 11. novembra 1981, IBM/Komisia (60/81, Zb. s. 2639, bod 9), a teda za napadnuteľný akt.

67 Po druhé, pokiaľ ide o aktívnu legitimáciu žalobkýň, je nutné konštatovať, že otázka, či sadzby obsiahnuté v liste zo 7. júna 2006 majú všeobecne záväznú povahu, alebo či sa jedná o individuálne rozhodnutie, je irelevantná z hľadiska prípustnosti žaloby v tomto ohľade. Je totiž nesporné, že žalobkyne nie sú adresátmi listu zo 7. júna 2006. Ak chcú za týchto podmienok žalobkyne napadnúť úrokové sadzby stanovené v tomto liste, musia preukázať priamu a osobnú dotknutosť v súlade s ustanoveniami článku 230 štvrtého odseku ES, a to v oboch uvedených prípadoch.

68 Pokiaľ ide o priamu dotknutosť, z judikatúry vyplýva, že sporné opatrenie Spoločenstva musí bezprostredne ovplyvňovať právne postavenie jednotlivca a neponechávať priestor na voľnú úvahu adresátom tohto opatrenia, ktorí sú poverení jeho vykonaním, keďže vykonanie je úplne automatické a vyplýva zo samotnej právnej úpravy Spoločenstva bez uplatnenia iných sprostredkujúcich ustanovení (rozsudok Súdneho dvora z 5. mája 1998, Dreyfus/Komisia, C-386/96 P, Zb. s. I-2309, bod 43). Tak je to aj v prípade, keď možnosť adresátov aktu neaplikovať tento akt je čisto teoretická, pričom o ich vôli vyvodiť právne následky v súlade s ním nie je žiadna pochybnosť (rozsudok Súdneho dvora Dreyfus/Komisia, už citovaný, bod 44; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 17. januára 1985, Piraiki-Patraiki a i./Komisia, 11/82, Zb. s. 207, body 8 až 10). V predmetnom prípade list zo 7. júna 2006 neponechával poľským orgánom žiaden priestor na voľnú úvahu, a to dokonca ani pokiaľ ide o aspekty, pri ktorých predložili v liste z 13. marca 2006 iný návrh ako Komisia.

69 Pokiaľ ide o osobnú dotknutosť, je namieste konštatovať, že článok 9 ods. 4 nariadenia č. 794/2004 zakotvuje možnosť, aby Komisia stanovila jednotnú sadzbu na vymáhanie štátnej pomoci „pre jeden alebo viacero členských štátov“.

70 Pritom je však potrebné konštatovať, že Komisia v liste zo 7. júna 2006 takúto jednotnú sadzbu nestanovila.

71 V danom liste totiž Komisia výslovne odkazuje na rozhodnutie a stanovuje sadzbu pre vymáhanie špecifickej pomoci, ktorej dlžníkmi sú žalobkyne. Znenie listu nemá všeobecnú záväznosť, ale zameriava sa na „opatrenia, ktoré sú potrebné na vykonanie rozhodnutia“. Okrem toho na rozdiel od sadzieb vypočítaných podľa postupu stanoveného v článku 9 ods. 1 nariadenia č. 794/2004 sadzba, ktorú Komisia stanovila v liste zo 7. júna 2006, nebola nikdy zverejnená. Nie je preto možné sa domnievať, že by mal list zo 7. júna 2006 všeobecnú záväznosť.

72 Nakoniec, odpoveď Komisie na písomné otázky Súdu prvého stupňa nemôže spochybniť záver, že v predmetnom prípade Komisia stanovila sadzbu nie všeobecným a jednotným spôsobom, ale s ohľadom na špecifické potreby rozhodnutia. Iste, Komisia tvrdí, že rovnaká sadzba bola „použitá" aj v inom prípade a že poľské orgány „súhlasili" s tým, aby sa postupovalo podľa rovnakej metódy stanovenia sadzby. Ak by však táto sadzba bola bývala stanovená v liste zo 7. júna 2006 pre všetky prípady vymáhania pomoci poskytnutej počas dotknutého obdobia v Poľsku, Komisia by nebola mala potrebu opätovne začať konanie podľa článku 9 ods. 4 nariadenia č. 794/2004, ani nadviazať „úzku spoluprácu s členským štátom", ani sa odvolávať na súhlas poľských orgánov. Bola by jednoducho mohla uplatniť sadzbu, ktorá bola stanovená vopred.

73 Preto je potrebné sa domnievať, že v liste zo 7. júna 2006 sa Komisia obmedzila na stanovenie sadzby pre konkrétny prípad a že sa tento list žalobkýň osobne dotýka, pretože sú povinné vrátiť určitú sumu zvýšenú o túto sadzbu.

74 Zo všetkých uvedených skutočností vyplýva, že žaloba podaná proti listu zo 7. júna 2006 je prípustná.

O prípustnosti tretieho, štvrtého a šiesteho žalobného návrhu

Tvrdenia účastníkov konania

75 Komisia tvrdí, že tretí, štvrtý a siesty žalobný návrh žalobkýň (pozri bod 28 vyššie) sú neprípustné, pretože nespadajú do rámca kontroly zákonnosti podľa článku 230 ES. Tieto návrhy totiž v podstate smerujú k tomu, aby Súd prvého stupňa určil povinnosti.

76 Žalobkyne protiargumentujú, že tieto návrhy nie sú v rozpore s „kasačnou povahou“ žaloby o neplatnosť, keďže táto žaloba má za následok, že nové rozhodnutie bude prijaté v zmysle rozsudku o neplatnosť.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

77 V protiklade s tvrdeniami Komisie tretí a šiesty žalobný návrh nesmerujú k tomu, aby Súd prvého stupňa uložil Komisii povinnosť. Šiesty žalobný návrh totiž sleduje uloženie náhrady trov konania žalovanej, a je preto prípustný.

78 V treťom žalobnom návrhu žalobkyne subsidiárne navrhujú, aby Súd prvého stupňa „vyhlásil“ povinnosť Poľskej republiky vymáhať pomoc za neexistujúcu. V tejto súvislosti je nutné konštatovať, že vzhľadom na absenciu právneho základu v Zmluve Súd prvého stupňa nemá právomoc rozhodnúť o takomto návrhu. Tento návrh je preto neprípustný.

79 Vo štvrtom žalobnom návrhu žalobkyne najmä žiadajú, aby Súd prvého stupňa vrátil otázku úrokov Komisii na nové rozhodnutie. Pritom v replike a na pojednávaní žalobkyne uviedli, že v tomto návrhu sa obmedzili na uvedenie logického dôsledku rozsudku v prípade, že by bolo vyhovené návrhu na zrušenie uvedenému v tom istom žalobnom návrhu, čo je napokon dôsledok už uvedený v článku 233 ods. 1 ES. Nemá preto samostatný význam.

O veci samej

80 Vo veci T-273/06 žalobkyne ISD a IUD uvádzajú šesť žalobných dôvodov založených na zjavne nesprávnom posúdení skutkových okolností a na porušení ich práva predložiť pripomienky, porušení zásady ochrany legitímnej dôvery, protokolu č. 8, článku 14 nariadenia č. 659/1999 a nariadenia č. 794/2004. Vo veci T-297/06 MH uvádza štyri žalobné dôvody v podstate zhodné so žalobnými návrhmi vo veci T-273/06, s výnimkou druhého a tretieho žalobného dôvodu, ktoré nie sú prevzaté.

O žalobnom dôvode založenom na porušení protokolu č. 8

— Tvrdenia účastníkov konania

81 Žalobkyne predovšetkým pripomínajú, že v odôvodnení č. 108 rozhodnutia Komisia konštatovala, že články 87 ES a 88 ES sa zvyčajne netýkajú pomoci, ktorá bola poskytnutá pred pristúpením a ktorá už nie je aplikovateľná. Komisia preto s cieľom odôvodniť svoju právomoc poskytla výklad bodu 6 tretieho odseku protokolu č. 8, ktorý nie je v súlade s jeho cieľom.

82 Žalobkyne po prvé uvádzajú, že nielen že sa protokol č. 8 netýka podnikov, ktoré nie sú uvedené v prílohe 1, s jedinou výnimkou podľa bodu 4 písm. b), ale že naopak tento bod počíta s možnosťou, aby tretia osoba prevzala aktíva spoločnosti, ktorá nie je uvedená v zozname v prílohe 1 a ktorá získala pomoc na reštrukturalizáciu. Cieľom protokolu č. 8 je totiž zabrániť tomu, aby sa pomoc poskytnutá niektorému z podnikov — príjemcov pomoci kumulovala s inou štátnou pomocou alebo aby bola prevedená na tretiu osobu. Protokol č. 8 preto nepredstavuje právny základ, o ktorý by sa Komisia mohla oprieť pri prijímaní rozhodnutia.

83 Po druhé žalobkyne zdôrazňujú, že prezumpcia neretroaktivity, potvrdená medzinárodným právom, a „zásada predvídateľnosti“ spôsobujú, že text možno uplatňovať retroaktívne len vtedy, ak to určité pravidlo výslovne povoľuje a ak presne uvádza, na aké obdobie sa spätná účinnosť daného textu vzťahuje. Pritom znenie bodu 6 tretieho odseku protokolu č. 8 výslovne nestanovuje retroaktívne účinky. Z toho je potrebné vyvodiť, že sa nevzťahuje na štátnu pomoc, ktorú pred jeho prijatím získali podniky, ktoré nie sú uvedené v prílohe 1.

84 Jediný retroaktívny prvok, ktorý je možné nájsť v protokole č. 8, je odkaz na obdobie od roku 1997 do roku 2003, ktorý sa systematicky objavuje buď vo vzťahu k celkovej sume pomoci, ktorá môže byť poskytnutá (bod 6), alebo vo vzťahu k čistému zníženiu kapacít, ku ktorému musí dospieť Poľská republika (bod 7). To znamená, že výpočet budúcej pomoci, ktorá bude poskytnutá podnikom — príjemcom po nadobudnutí účinnosti protokolu č. 8, by sa mal uskutočniť pri retrospektívnom zohľadnení súm už poskytnutej pomoci, ale nie pri retrospektívnom zohľadnení pomoci, ktorá bola poskytnutá protiprávne.

85 Po tretie, Komisia „zasiahla do časovej kompetencie iných inštitúcií“. Iba Asociačná rada a Rada totiž mali právomoc rozhodovať o zlučiteľnosti poľského plánu reštrukturalizácie s požiadavkami článku 8 ods. 4 protokolu č. 2. V prípade rozdielnych názorov na uplatňovanie Európskej dohody mohli inštitúcie Spoločenstva podať návrh na Asociačnú radu. Komisia nič také neurobila, keď sa dozvedela, že HCz získala štátnu pomoc. Tým, že začala vyšetrovanie spornej pomoci, neoprávnene prevzala kontrolnú právomoc, a rozhodnutie by preto malo byť zrušené pre nedostatok právomoci.

86 Po štvrté žalobkyne Komisii vytýkajú, že porušila zásadu rovnosti zaobchádzania pri uplatňovaní protokolu č. 8. Hoci na HCz nebol formálne vyhlásený konkurz, proces jeho reštrukturalizácie je z ekonomického hľadiska rovnocenný konkurzu. Pritom HCz a ISD (ako aj IUD) bolo poskytnuté iné zaobchádzanie — či už z právneho hľadiska,

pokiaľ ide o HCz, alebo z faktického hľadiska, pokiaľ ide o ISD (a IUD) —, než aké bod 4 písm. b) protokolu č. 8 vyhradzuje spoločnosti v konkurze a tretej preberajúcej osobe.

87 Vo veci T-297/06 žalobkyňa napáda tiež článok 4 rozhodnutia, keď tvrdí, že Komisia nemala právomoc rozhodnúť, že zmena poľského „národného plánu reštrukturalizácie“ je podmienená tým, že táto zmena so sebou neprinesie žiadnu štátnu pomoc a žiadne zvýšenie výrobných kapacít. Okrem toho Komisia zjavne nesprávne vyložila bod 10 protokolu č. 8, pretože ten jej nepriznáva diskrečnú právomoc nepovoliť členskému štátu, aby do svojho „národného plánu reštrukturalizácie“ zahrnul pomoc zlučiteľnú so spoločným trhom.

88 Komisia tieto tvrdenia vyvracia.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

89 V žalobnom dôvode založenom na porušení protokolu č. 8, ktorý je potrebné preskúmať ako prvý, pretože sa týka právneho základu rozhodnutia, žalobkyne v podstate spochybňujú uplatniteľnosť pravidiel Spoločenstva v oblasti štátnej pomoci *ratione temporis* a *ratione personae* a právomoc Komisie kontrolovať ich dodržiavanie počas obdobia predchádzajúceho pristúpeniu Poľskej republiky k Európskej únii.

90 Pokiaľ ide o uplatniteľnosť pravidiel Spoločenstva v oblasti štátnej pomoci *ratione temporis*, medzi účastníkmi konania panuje zhoda, že články 87 ES a 88 ES sa v zásade neuplatňujú na štátnu pomoc poskytnutú pred pristúpením, ktorá už po pristúpení nie je aplikovateľná.

91 Komisia sa však opiera o protokol č. 8 ako o *lex specialis*, aby odôvodnila svoju právomoc. Súd prvého stupňa konštatuje, že tento režim sa vo viacerých ohľadoch líši od všeobecného režimu stanoveného Zmluvou ES a v prílohe IV Aktu o podmienkach pristúpenia Českej republiky, Estónskej republiky, Cyperskej republiky, Lotyšskej republiky, Litovskej republiky, Maďarskej republiky, Maltskej republiky, Poľskej republiky, Slovinskej republiky a Slovenskej republiky a o úpravách zmlúv, na ktorých je založená Európska únia (Ú. v. EÚ L 236, 2003, s. 797, ďalej len „príloha IV zmluvy o pristúpení“). Podľa bodu 1 protokolu č. 8 tak určitá štátna pomoc poskytnutá Poľskou republikou na reštrukturalizáciu špecifických sektorov poľského oceliarskeho priemyslu, ktorá by bežne nebola prípustná podľa článkov 87 ES a 88 ES, bola uznaná ako zlučiteľná so spoločným trhom. Okrem toho je nesporné, že prechodný mechanizmus nachádzajúci sa v prílohe IV zmluvy o pristúpení sa týka iba štátnej pomoci poskytnutej pred pristúpením, ktorá je naďalej aplikovateľná aj po pristúpení.

92 Preto je potrebné preskúmať, či ustanovenia protokolu č. 8 oprávňovali Komisiu rozšíriť svoju kontrolnú právomoc v oblasti štátnej pomoci aj na spornú pomoc a či predstavovali dostatočný právny základ na zákaz tejto pomoci.

93 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že protokol č. 8 odkazuje na pomoc, ktorá bola poskytnutá počas obdobia rokov 1997 až 2003. Povoľuje obmedzenú sumu pomoci na reštrukturalizáciu poskytnutú za toto obdobie (tzn. pred pristúpením Poľskej republiky k Európskej únii) určitým podnikom, ktoré sú vymenované v prílohe 1 a na druhej strane zakazuje akúkoľvek inú štátnu pomoc na reštrukturalizáciu oceliarskeho priemyslu.

94 Bod 6 prvý odsek protokolu č. 8 osobitne stanovuje, že v každom prípade celková suma pomoci vyplatenej za obdobie rokov 1997 až 2003 nesmie prekročiť čiastku 3 387 070 000 PLN. Bod 6 tretí odsek protokolu č. 8 upresňuje, že Poľská republika nesmie poskytnúť žiadnu inú pomoc na reštrukturalizáciu poľského oceliarskeho

priemyslu. Preto sa v protiklade s tvrdeniami žalobkýň retroaktívne uplatňovanie protokolu č. 8 obmedzuje na jeho bod 6, ktorý sa týka obdobia od roku 1997 do roku 2003.

95 Napokon vzhľadom na to, že v čase uverejnenia protokolu č. 8 v septembri 2003 už bolo toto obdobie takmer skončené, argument žalobkýň, že odkaz na obdobie od roku 1997 do roku 2003 znamená len to, že pri výpočte budúcej pomoci by sa mali retrospektívne zohľadniť sumy už poskytnutej pomoci, ale nemala by sa zohľadniť protiprávne poskytnutá pomoc, nie sú presvedčivé.

96 Naopak, cieľom protokolu č. 8 bolo zaviesť komplexný režim schvaľovania pomoci určenej na reštrukturalizáciu poľského oceliarskeho priemyslu a nielen vyhnúť sa kumulácii pomoci u podnikov — príjemcov.

97 Z toho vyplýva, že vo vzťahu k prílohe IV Zmluvy o pristúpení a k článkom 87 ES a 88 ES predstavuje protokol č. 8 *lex specialis*, ktorý rozširuje kontrolu štátnej pomoci vykonávanú Komisiou v zmysle Zmluvy ES na pomoc poskytnutú na reorganizáciu poľského oceliarskeho priemyslu v období od roku 1997 do roku 2003.

98 Ani ďalšie argumenty žalobkýň nemôžu spochybniť uplatniteľnosť protokolu č. 8.

99 Pokiaľ ide o tvrdenie v súvislosti s pôsobnosťou protokolu č. 8 *ratione personae*, že protokol sa netýka podnikov, ktoré nie sú uvedené v zozname v prílohe 1, je nutné konštatovať, že tento protokol sa týka poľského oceliarskeho priemyslu ako celku, čo bez ďalšieho zahŕňa aj žalobkyne. Totiž nielenže bod 6 tretí odsek protokolu č. 8 stanovuje maximálnu celkovú sumu pomoci a vylučuje akúkoľvek v ňom nezahrnutú pomoc, ale jeho bod 3 výslovne stanovuje, že štátnu pomoc v rámci plánu reštrukturalizácie poľského oceliarskeho priemyslu môžu získať jedine podniky uvedené v prílohe 1 (oprávnené spoločnosti). Ak by bolo možné, aby si podnik, ktorý nie je uvedený v prílohe 1, mohol ponechať neobmedzené sumy pomoci na reštrukturalizáciu získané pred pristúpením bez toho, aby na oplátku znížil výrobnú kapacitu, protokol č. 8 by nemal žiaden význam.

100 Pokiaľ ide o argument založený na bode 4 písm. b) protokolu č. 8, že iba podniky-príjemcovia nemôžu prevziať aktíva podniku, ktorý nie je uvedený v prílohe 1 a na ktorý bol vyhlásený konkurz, je potrebné uviesť, že žalobkyne vychádzajú z nesprávneho výkladu tohto ustanovenia. Tento bod sa totiž týka iba podnikov — príjemcov pomoci, a preto neumožňuje vyvodiť závery pre iné podniky. Okrem toho, aj za predpokladu, že by tento bod počítal s možnosťou tretích osôb prevziať aktíva podniku v konkurze, ktorý nie je uvedený v zozname prílohe 1 protokolu č. 8, vôbec by to neznamenalo, že táto tretia osoba nie je povinná vrátiť protiprávnu pomoc, ktorú získal uvedený podnik.

101 Skutočnosť, že situáciu HCz možno prirovnať k situácii podniku v konkurze, ktorý nie je uvedený v zozname prílohy 1 protokolu č. 8, nie je relevantná. Preto treba tiež zamietnuť výhradu, ktorá s ňou súvisí a ktorá vychádza z údajného porušenia zásady rovnosti zaobchádzania pri uplatňovaní protokolu č. 8. Okrem toho, HCz nie je ani podnik — príjemca, ani podnik v konkurze. Ak by bol prijatý žalobný dôvod založený na porušení zásady rovnosti zaobchádzania, v podstate by to znamenalo spochybniť protokol č. 8, ktorý je ako zdroj primárneho práva súčasťou Zmluvy ES.

102 Pokiaľ ide o argument, že Komisia prekročila hranice vlastnej právomoci, stačí pripomenúť, že bod 18 protokolu č. 8 stanovuje, že ak Poľská republika počas obdobia reštrukturalizácie poskytla oceliarskemu priemyslu, a najmä podnikom — príjemcom, dodatočnú nezlučiteľnú pomoc, Komisia prijme vhodné opatrenia s cieľom vyžadovať od dotknutých podnikov vrátenie každej pomoci, ktorá bola poskytnutá v rozpore s podmienkami stanovenými v protokole. Tieto vhodné opatrenia zahŕňajú kontrolné opatrenia podľa článku 88 ES. Z toho vyplýva, že Komisia bola oprávnená kontrolovať dodržiavanie ustanovení protokolu č. 8.

103 Napokon, pokiaľ ide o argumenty uvádzané s cieľom spochybniť zákonnosť článku 4 rozhodnutia, je nutné konštatovať, že v súlade s protokolom č. 8 Komisia schvaľuje každú ďalšiu zmenu národného plánu reštrukturalizácie a individuálnych plánov, a že v článku 4 rozhodnutia zopakovala určité podmienky, ktoré už vyplývajú z protokolu č. 8.

104 Žalobný dôvod založený na porušení protokolu č. 8 preto treba zamietnuť.

O žalobnom dôvode založenom na zjavne nesprávnom posúdení

— Tvrdenia účastníkov konania

105 Žalobkyne tvrdia, že správne zistenie relevantných skutkových okolností by bolo Komisiu priviedlo k záveru, že vzhľadom na to, že výrobné prostriedky HCz boli prevzaté za cenu zodpovedajúcu trhovej cene, sporná pomoc už bola vrátená.

106 Súdny dvor už totiž v podobnej veci rozhodol, že ak bola spoločnosť, ktorá získala pomoc, predaná za trhovú cenu, predajná cena odzrkadľuje dôsledky skoršej pomoci a výhodu z pomoci si ponecháva ten, kto danú spoločnosť predáva. V takomto prípade by návrat do pôvodného stavu mal zabezpečiť v prvom rade predávajúci vrátením pomoci. Ak však napokon sumy z privatizácie získal štát, ten v sebe kumuluje postavenie predávajúceho s postavením poskytovateľa pomoci, takže návrat do pôvodného stavu nemožno zabezpečiť vrátením pomoci (rozsudok Súdneho dvora z 20. septembra 2001, Banks, C-390/98, Zb. s. I-6117, body 78 a 79).

107 V predmetnej veci ISD odkúpila od TFS za trhovú hodnotu akcie HSCz a od HCz akcie MH a MH Plus, ako aj akcie desiatich dcérskych spoločností HCz. Po uskutočnení predaja si teda výhodu zo spornej pomoci ponechali TFS a HCz, to znamená podniky v 100 % vlastníctve poľského štátu.

108 V replike žalobkyne dopĺňajú, že pod tlakom zo strany poľského štátu musela IUD ponúknuť cenu značne vyššiu oproti pôvodnej ponuke, navyše spolu s ručiteľským záväzkom v prospech MH. Uvedený záväzok však znamená výslovné uznanie práva IUD odvolať sa proti prípadnému rozhodnutiu Komisie, ktorým sa nariaďuje vrátenie pomoci.

109 Žalobkyne uznávajú nedávny vývoj judikatúry Banks, už citovanej v bode 106 vyššie, v rozsudku Súdneho dvora z 29. apríla 2004, Nemecko/Komisia (C-277/00, Zb. s. I-3925, ďalej len „rozsudok SMI“), a v rozsudku Súdu prvého stupňa z 19. októbra 2005, CDA Datenträger Albrechts/Komisia (T-324/00, Zb. s. II-4309). Podľa žalobkýň má však táto judikatúra za následok, že ak sa príjemca pomoci začlenil do skupiny kupujúceho, vymáhanie pomoci od príjemcu ekonomicky ovplyvní aj kupujúceho, ktorý už prípadne vrátil časť pomoci tým, že zaplatil trhovú cenu. Navyše,

ak balík akcií predáva samotný štát, ktorý musí vymáhať spornú pomoc, bola by uvedenému štátu pomoc vrátená dva razy.

110 Komisia tvrdí, že tento žalobný dôvod je bezpredmetný, pretože žalobkyne spochybňujú otázku, ktorou sa rozhodnutie nezaoberá.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

111 Pri posudzovaní argumentu, že ISD prevzala aktíva HCz za trhovú cenu, je dôležité rozlišovať dve etapy. V prvej etape MH a MH Plus, dve dcérske spoločnosti v 100 % vlastníctve HCz, prevzali od HCz oceliarske aktíva a iné aktíva potrebné pre výrobu (asset deal). V druhej etape HCz predala MH a MH Plus spoločnosti ZPD Steel (z ktorej sa neskôr stala ISD), dcérskej spoločnosti v 100 % vlastníctve IUD (share deal).

112 Pokiaľ ide o „asset deal“, faktom je, že MH a MH Plus nezaplatili HCz žiadnu kúpnu cenu ako protihodnotu za prevod aktív HCz na tieto odčlenené spoločnosti. Obava Komisie, že v nadväznosti na túto reštrukturalizáciu by sa z HCz mohla stať „prázdna škrupina“, čo by znemožnilo akékoľvek vymáhanie pomoci, ktorá bola vyhlásená za nezlučiteľnú so spoločným trhom, a to napriek počiatočnej prítomnosti rozhodujúcich aktív, bola preto odôvodnená. Preto jedine solidárny záväzok vrátenia pomoci umožňoval Poľskej republike obrátiť sa na ktorýkoľvek podnik, ktorý mal z pomoci výhodu.

113 Pokiaľ ide o „share deal“, je nutné konštatovať, že odkúpenie MH a MH Plus spoločnosťou ISD, ktoré navyše nebolo v čase prijatia rozhodnutia dokončené, sa v rozhodnutí neskúma. Ako totiž vyplýva z jeho výroku a odôvodnenia, predmetom rozhodnutia je iba prvá etapa, tzn. problematika prevodu aktív HCz (asset deal).

114 Okrem toho, z ustálenej judikatúry vyplýva, že v rámci konania o neplatnosť musí byť zákonnosť napadnutého aktu posúdená vzhľadom na skutkové a právne okolnosti existujúce v čase prijatia aktu (pozri rozsudok Súdneho dvora zo 7. februára 1979, Francúzsko/Komisia, 15/76 a 16/76, Zb. s. 321, bod 7, a rozsudok SMI, už citovaný v bode 109 vyššie, bod 39, a tam citovanú judikatúru).

115 V čase prijatia rozhodnutia, t. j. 5. júla 2005, bola ešte HCz vlastníkom MH a MH Plus, pretože predaj v prospech spoločnosti ISD sa uskutočnil až 30. septembra 2005. Tento neskorší predaj MH spoločnosti ISD však nemá na zákonnosť rozhodnutia žiaden vplyv. Okolnosti, ktoré nastali po prijatí rozhodnutia, totiž nemôžu spätne spôsobiť jeho neplatnosť. Tento žalobný dôvod je preto neúčinný, pretože žalobkyne spochybňujú transakciu, ktorá nebola v rozhodnutí posudzovaná.

116 Z toho vyplýva, že argumenty žalobkýň ISD a IUD založené na rozsudkoch Banks, už citovanom v bode 106 vyššie, SMI a CDA Datenträger Albrechts/Komisia, už citovaných v bode 109 vyššie, nemajú pre toto konanie žiaden význam. V rozsudku Banks Súdny dvor skúmal možnosť žiadať vrátenie pomoci po predaji podniku — príjemcu. Ďalšie rozsudky SMI a CDA Datenträger Albrechts/Komisia sa týkali situácií, v ktorých na rozdiel od predmetného prípadu došlo k predaju pred prijatím rozhodnutia, ktorým sa nariaďuje vymáhanie pomoci.

117 V nadväznosti na prijatie rozhodnutia, ktorým sa nariaďuje vymáhanie spornej pomoci, musia poľské orgány určiť spôsoby vymáhania pomoci vrátane otázky, akú časť celkovej sumy musí vrátiť každý zo solidárne dlhujúcich podnikov, v rámci uplatnenia rozhodnutia.

118 Zo všetkých uvedených skutočností vyplýva, že žalobný dôvod založený na zjavne nesprávnom posúdení skutkových okolností treba zamietnuť.

O žalobnom dôvode založenom na porušení práva predložiť pripomienky

— Tvrdenia účastníkov konania

119 Žalobkyne ISD a IUD tvrdia, že hoci Komisia vedela o danej pomoci, zhrnutie rozhodnutia o začatí konania spornú pomoc nespomína. V rozhodnutí o začatí konania sa uvádzajú niektoré relevantné právne skutočnosti, ale nespomína sa žiadna skutková okolnosť v súvislosti so žiadnou takou pomocou, ako je sporná pomoc. Toto znenie neumožnilo IUD zistiť, na akú pomoc sa vyšetrovanie sústreďuje. IUD preto nevedela, že má predložiť pripomienky týkajúce sa spornej pomoci. Nemohla preto uplatniť právo, ktoré jej priznáva článok 88 ES a článok 6 nariadenia č. 659/1999.

120 V replike žalobkyne uznávajú, že vo výzve na predloženie pripomienok, ktorá bola uverejnená v úradnom vestníku, sa spomína okrem iného obdobie, ktorého sa týka skúmanie. Tieto informácie sa však nachádzali iba v rozhodnutí o začatí konania v jeho verzii uverejnenej v autentickom jazyku (v poľštine), a nie v zhrnutí. IUD si pritom myslela, že s rozhodnutím o začatí konania sa môže oboznámiť na základe zhrnutia uverejneného v angličtine.

121 Komisia tieto argumenty vyvracia. Zdôrazňuje, že v štádiu začatia konania vo veci zisťovania má právne posúdenie relevantných skutočností nevyhnutne predbežný charakter, ale že z rozhodnutia o začatí konania je jasné, že sa zaoberalo existenciou ďalšej pomoci, ktorá bola vyplatená HCz a HSCz od roku 1997.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

122 Je pravda, že v zhrnutí rozhodnutia o začatí konania, ktoré identifikuje HCz ako potenciálneho príjemcu štátnej pomoci, sa nespomína ani sporná pomoc, ani obdobie od roku 1997 do roku 2003.

123 V každom prípade zo samotnej povahy zhrnutia vyplýva, že nemôže obsahovať všetky informácie uvedené v rozhodnutí o začatí konania. Navyše, z výzvy na predloženie pripomienok uverejnenej v úradnom vestníku jasne vyplýva, že jedine poľské znenie je autentické. Napokon, rozhodnutie o začatí konania je určené Poľskej republike, ktorej úradným jazykom je poľština. Žalobkyne sa preto nemohli obmedziť na to, že sa oboznámia s rozhodnutím o začatí konania len na základe zhrnutia uverejneného v angličtine. Vo vlastnom záujme si teda žalobkyne mali rozhodnutie preložiť, ak pre ne nebolo zrozumiteľné napriek tomu, že ISD je poľský podnik.

124 Pokiaľ ide o samotné rozhodnutie o začatí konania, z judikatúry vyplýva, že fáza preskúmania upravená v článku 88 ods. 2 ES má Komisii umožniť získanie úplných informácií o všetkých okolnostiach veci (rozsudok Súdneho dvora z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's Francúzsko, C-367/95 P, Zb. s. I-1719, bod 38).

125 Podľa článku 6 ods. 1 nariadenia č. 659/1999 rozhodnutie o začatí konania rekapituluje relevantné skutkové a právne okolnosti, zahŕňa „predbežné zhodnotenie" navrhovaného opatrenia Komisiou a vysvetľuje dôvody, ktoré vedú k pochybnostiam o jeho zlučiteľnosti so spoločným trhom. Toto rozhodnutie ďalej vyzýva dotknutý členský štát a iné dotknuté osoby, aby predložili svoje pripomienky.

126 Ako vyplýva zo znenia citovaného ustanovenia, analýza Komisie má nevyhnutne predbežný charakter. Z toho vyplýva, že Komisia nemôže mať povinnosť predložiť úplnú analýzu dotknutej pomoci vo svojom oznámení o začatí tohto konania. Komisia naopak musí definovať dostatočným spôsobom rozsah svojho preskúmania, aby nezbavila právo dotknutých osôb predložiť pripomienky jeho obsahu [rozsudok Súdu prvého stupňa z 31. mája 2006, Kuwait Petroleum (Nederland)/Komisia, T-354/99, Zb. s. II-1475, bod 85].

127 Z bodov 6, 32 a 51 rozhodnutia o začatí konania, ktorého znenie v poľskom jazyku bolo uverejnené v úradnom vestníku, napriek tomu vyplýva, že Komisia si kládla otázky v súvislosti s existenciou pomoci, ktorá bola pri viacerých príležitostiach vyplatená spoločnostiam HCz a HSCz od roku 1997. V bode 6 sa totiž konštatuje, že „z informácií, ktoré sú momentálne k dispozícii, zdá sa vyplýva, že HCz viackrát získala pomoc z verejných zdrojov od počiatku reštrukturalizačného obdobia v roku 1997“. V bode 32 upresňuje, že „v rámci tohto konania treba posúdiť každú pomoc, ktorá bola HCz poskytnutá od 1. januára 1997“ (bod 51).

128 Hoci sa v rozhodnutí o začatí konania výslovne nespomína pomoc na reštrukturalizáciu, ani suma 19 699 452 PLN, z týchto ustanovení jasne vyplýva, že Komisia začína komplexné konanie, ktoré sa týka každej pomoci, ktorá bola HCz poskytnutá od roku 1997.

129 Z uvedených skutočností vyplýva, že v rozhodnutí o začatí konania Komisia dostatočne vymedzila rámec svojho zisťovania, tak aby zainteresované tretie strany mohli predložiť svoje pripomienky. Tento žalobný dôvod je preto potrebné zamietnuť.

O žalobnom dôvode založenom na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery

— Tvrdenia účastníkov konania

130 Žalobkyne ISD a IUD tvrdia, že skutočnosť, že Komisia v rozhodnutí o začatí konania presne neuviedla, zrušenie ktorej štátnej pomoci vyžaduje v rozhodnutí, mala tiež za následok, že rozhodnutie je poznačené nerovnosťou, ktorá vyplýva z porušenia zásady ochrany legitímnej dôvery. Uvádzajú, že ich legitímna dôvera sa zakladala na skutočnosti, že IUD počítala s tým, že sporná pomoc sa bude považovať za vrátenú na základe uplatnenia judikatúry Banks (pozri bod 106 vyššie) a že pomoc poskytnutá pred rokom 2003 bola Komisii riadne oznámená.

131 V rámci nasledujúceho žalobného dôvodu žalobkyne dopĺňajú, že Komisia spôsobila, že sa cítili uistené v tom, že pomoc, ktorú získala HCz, nebude zrušená. Aj keby bola sporná pomoc vyhlásená za protiprávnu, v danom prípade existovali úplne výnimočné okolnosti. Po tom, ako Komisia v odôvodnení svojho návrhu na rozhodnutie Rady z 26. mája 2003 uznala, že predĺženie platnosti výnimky podľa článku 8 ods. 4 protokolu č. 2 by znamenalo, že bude so spätnou účinnosťou legalizovaná pomoc, ktorá bola protiprávne poskytnutá od nadobudnutia účinnosti Európskej dohody, žalobkyne mohli legitímne veriť tomu, že Komisia nebude žiadať vrátenie pomoci, ktorá bola poskytnutá HCz. Uvádzajú, že hoci sporná pomoc nebola oznámená v zmysle článkov 87 ES a 88 ES, bola „riadne ohlásená“ na základe príslušného postupu podľa protokolu č. 2.

132 Komisia spochybňuje tieto argumenty a tvrdí, že žalobkyne sa v predmetnom prípade nemôžu odvolávať na ochranu legitímnej dôvery.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

133 Pokiaľ ide o údajnú nepresnosť rozhodnutia o začatí konania, je namieste odkázať na preskúmanie predchádzajúceho žalobného dôvodu, kde po pripomenutí, že takéto rozhodnutie má nevyhnutne predbežný charakter, bolo rozhodnuté, že Komisia v každom prípade dostatočne vymedzila rámec zisťovania (pozri body 126 až 129 vyššie). Preto absencia výslovného odkazu na spornú pomoc v rozhodnutí o začatí konania nemôže žalobkyniam umožniť, aby sa odvolávali na porušenie zásady ochrany legitímnej dôvery.

134 Pokiaľ sa žalobkyne odvolávajú na svoju dôveru v skutočnosť, že sporná pomoc sa bude považovať za vrátenú, je potrebné konštatovať, že takáto dôvera nemôže byť chránená v rámci zásady ochrany legitímnej dôvery. Žalobkyne totiž neboli aktom Spoločenstva navedené, aby prijali rozhodnutie, ktoré pre ne neskôr malo negatívne následky (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 28. apríla 1988, Mulder, 120/86, Zb. s. 2321, bod 24), ani nezískali výhodu na základe priaznivého správneho aktu inštitúcie Spoločenstva, ktorý by táto inštitúcia neskôr stiahla so spätnou účinnosťou (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 17. apríla 1997, de Compte/Parlament, C-90/95 P, Zb. s. I-1999, bod 35, a tam citovanú judikatúru). V každom prípade rozsudok Banks, už citovaný v bode 106 vyššie, nemá vplyv na zákonnosť rozhodnutia (pozri bod 116 vyššie).

135 Pokiaľ ide o údajnú legalizáciu spornej pomoci so spätnou účinnosťou, je potrebné pripomenúť, že podniky — príjemcovia pomoci môžu mať v zásade legitímnu dôveru v legálnosť pomoci len vtedy, ak im bola pomoc poskytnutá v súlade s postupom stanoveným v článku 88 ES, a že obozretný podnikateľ musí byť za normálnych okolností schopný zistiť, či bol tento postup dodržaný (rozsudok Súdneho dvora z 20. marca 1997, Alcan Deutschland, C-24/95, Zb. s. I-1591, bod 25).

136 V predmetnom prípade je faktom, že sa neuskutočnilo žiadne oznámenie spornej pomoci. Sporná pomoc totiž bola poskytnutá v čase, keď ešte Poľská republika nebola členom Európskej únie. Oznámenie v súlade s postupom podľa článku 88 ES preto nebolo možné.

137 Žalobkyne tvrdia, že sporná pomoc bola „riadne ohlásená“ v rámci príslušných postupov podľa protokolu č. 2. V tejto súvislosti Súd prvého stupňa pripomína, že článok 8 protokolu č. 2 zaviedol všeobecný zákaz verejnej pomoci akejkoľvek povahy, okrem výnimiek povolených v zmysle Zmluvy ESUO. Tento článok tiež stanovuje jednu výnimku, pokiaľ ide o „výrobky z ocele ESUO“, pre pomoc na reštrukturalizáciu, ktorá však podliehala určitým podmienkam a postupom.

138 V každom prípade tieto postupy nemohli vyvolať legitímnu dôveru žalobkýň. Svojím tvrdením o tom, že sporná pomoc bola „riadne ohlásená“ na základe postupov podľa protokolu č. 2, žalobkyne zdá sa odkazujú na rozhodnutie 2003/588. V tomto rozhodnutí Rada konštatovala, že program reštrukturalizácie a podnikateľské zámery, ktoré Poľská republika predložila Komisii 4. apríla 2003, spĺňajú požiadavky článku 8 ods. 4 protokolu č. 2. Pritom je nutné konštatovať, že podnikateľský plán týkajúci sa HCz nebol Komisii predložený. Preto sa naň nevzťahuje schválenie obsiahnuté v rozhodnutí 2003/588.

139 Pokiaľ ide o odôvodnenie Komisie týkajúce sa citovaného návrhu na rozhodnutie Rady, podľa ktorého by predĺženie platnosti výnimky stanovenej v článku 8 ods. 4 protokolu č. 2 znamenalo legalizovať so spätnou účinnosťou každú pomoc, ktorá bola poskytnutá protiprávne po nadobudnutí účinnosti Európskej dohody, je nutné konštatovať, že tieto vyjadrenia nie sú obsiahnuté v akte, ktorý bol nakoniec prijatý Radou. Takže len púhy návrh Komisie na rozhodnutie Rady nemohol vyvolať legitímnu dôveru žalobkýň.

140 Z toho vyplýva, že žalobný dôvod založený na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery treba zamietnuť.

O žalobnom dôvode založenom na porušení článku 14 nariadenia č. 659/1999

— Tvrdenia účastníkov konania

141 Žalobkyne pripomínajú, že podľa článku 14 ods. 1 nariadenia č. 659/1999 Komisia nevyžaduje vrátenie pomoci, ak to je v rozpore s niektorou všeobecnou zásadou práva Spoločenstva. Pritom rozhodnutím Komisia porušila zásadu ochrany legitímnej dôvery, zásadu právnej istoty a zásadu rovnosti zaobchádzania.

142 Pokiaľ ide, po prvé, o zásadu ochrany legitímnej dôvery, žalobkyne uvádzajú argumenty uvedené vyššie v bode 131.

143 Pokiaľ ide, po druhé, o zásadu právnej istoty, žalobkyne tvrdia, že tá bráni tomu, aby určitá inštitúcia vyžadovala zrušenie pomoci, ak bola s pomocou oboznámená v rámci plánu reštrukturalizácie národného oceliarskeho priemyslu a iný orgán na jej návrh prijal rozhodnutie, ktorým tento program vyhlásil za zlučiteľný s právom Spoločenstva.

144 Pokiaľ ide, po tretie, o zásadu rovnosti zaobchádzania, žalobkyne zdôrazňujú, že Komisia zaobchádzala radikálne rozdielnym spôsobom s dvoma kategóriami osôb, ktorých právna a faktická situácia sa od seba podstatným spôsobom nelíšili — a to

s podnikmi uvedenými v zozname prílohe 1 protokolu č. 8 na jednej strane, a s hospodárskym subjektom, ktorý bol právnym nástupcom HCz, na druhej strane —, keď Poľskú republiku zaviazala vymáhať pomoc poskytnutú HCz, zatiaľ čo pomoc poskytnutú podnikom uvedeným v prílohe 1 považovala za zlučiteľnú so Zmluvou.

145 Komisia tieto argumenty spochybňuje a konkrétne tvrdí, že sporná pomoc nebola v žiadnej chvíli schválená orgánmi Spoločenstva alebo poľskými orgánmi na základe článku 8 ods. 4 protokolu č. 2.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

146 V rámci tohto žalobného dôvodu žalobkyne uvádzajú porušenie zásad ochrany legitímnej dôvery, právnej istoty a rovnosti zaobchádzania ako všeobecných zásad práva Spoločenstva v zmysle článku 14 nariadenia č. 659/1999.

147 Pokiaľ ide, po prvé, o údajné porušenie zásady ochrany legitímnej dôvery, je potrebné odkázať na záver vyvodený na konci analýzy týchto tvrdení v rámci predchádzajúceho žalobného dôvodu (bod 140 vyššie).

148 Pokiaľ ide, po druhé, o údajné porušenie zásady právnej istoty, ani takáto výhrada nemôže vo svetle uvedených úvah uspieť. Ako totiž bolo preukázané vyššie, správanie Komisie sa nedostáva do konfliktu s rozhodnutím 2003/588, pretože rozhodnutie sa podnikateľským zámerom, ktorý sa týka HCz, nezaoberá. Okrem toho je nesporné, že príloha 1 protokolu č. 8 obsahovala mená subjektov, ktoré sú oprávnené získať štátnu pomoc, a HCz medzi nimi nebola.

149 Pokiaľ ide po tretie, o údajné porušenie zásady rovnosti zaobchádzania, je potrebné zdôrazniť, že skutočnosť, že HCz nepatrí medzi oprávnené spoločnosti, je práve tým dôvodom, ktorý odôvodňuje rozdielne zaobchádzanie v porovnaní s nimi. Keďže protokol č. 8 stanovuje rozdielne zaobchádzanie s oprávnenými spoločnosťami a s podnikmi, ktoré nie sú uvedené v prílohe 1 uvedeného protokolu, je nutné konštatovať, že tento protokol je ako prameň primárneho práva súčasťou Zmluvy ES.

150 Zo všetkých uvedených skutočností vyplýva, že žalobný dôvod založený na porušení článku 14 nariadenia č. 659/1999 treba zamietnuť.

O žalobnom dôvode založenom na porušení nariadenia č. 794/2004

— Tvrdenia účastníkov konania

151 V prípade, že by Súd prvého stupňa považoval vyššie uvedené žalobné dôvody zrušenia za nedôvodné, žalobkyne sa domnievajú, že by mal prinajmenšom zrušiť článok 3 ods. 2 druhý pododsek rozhodnutia, ktorý sa týka dlžných úrokov. Komisia totiž nerešpektovala cieľ článkov 9 a 11 nariadenia č. 794/2004, to znamená návrat do stavu, ktorý existoval pred poskytnutím protiprávnej pomoci (*status quo ante*), jednak tým, že požadovala úroky z vrátenia úrokov, jednak tým, že zvolila referenčnú sadzbu, ktorá vôbec nezodpovedá reálnym podmienkam na poľskom trhu v rokoch 1997 až 2004.

152 Po prvé, žalobkyne tvrdia, že v poľskom práve úroky plynú iba z nedoplatkov daní a daňové zákony nepočítajú s kapitalizáciou úrokov z týchto nedoplatkov. Podniky — príjemcovia pomoci by sa tak v dôsledku toho nenachádzali v rovnakej situácii ako pred poskytnutím pomoci, ale v menej priaznivej situácii.

153 Po druhé žalobkyne tvrdia, ako to bolo detailne vysvetlené v stanovisku priloženom ako príloha A tejto žaloby, v rokoch 1997 až 2004 bolo veľmi ojedinelé, aby podniky získali dlhodobý kapitál z externých zdrojov (5 rokov alebo viac) využívajúc dlhopisy a bankové pôžičky vyjadrené v PLN. Podniky uprednostňovali pôžičky v zahraničných menách oproti pôžičkám v domácej mene a „prevažujúcou cudzou menou" bol v tomto kontexte americký dolár.

154 Tým, že Komisia chcela uplatniť úrokovú sadzbu platnú pre záväzky poľského ministerstva financií, nepoužila sadzbu, ktorá skutočne odráža výhodu, ktorú HCz získala. Naopak, sadzba úrokov platná pre záväzky poľského ministerstva financií by spôsobila nadhodnotenie tejto výhody a vrátenie úrokov by podniky-príjemcov pomoci dostalo do situácie, ktorá je v porovnaní so *status quo ante* nevýhodná. V skutočnosti sa rozhodujúce sadzby mali pohybovať v rozmedzí od 4,24 do 7,51 %, pričom sadzba navrhnutá Komisiou oscilovala medzi 5,50 a 19,70 %. Ak bude článok 3 ods. 2 druhý pododsek rozhodnutia zrušený, Súd prvého stupňa by mal vrátiť otázku úrokov na rozhodnutie Komisii, aby tá prijala nové rozhodnutie v zmysle prílohy A predmetnej žaloby. Žalobkyne tento žalobný dôvod uzatvárajú zhrnutím postupu výpočtu opísaného v uvedenej prílohe A a uvádzajú výsledky za roky 1997 až 2006.

155 Komisia tieto tvrdenia vyvracia.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

156 Posledný žalobný dôvod sa týka úrokovej sadzby, ktorá sa má použiť pri vymáhaní spornej pomoci. V tejto súvislosti žalobkyne napádajú nielen rozhodnutie, ale aj list zo 7. júna 2006, v ktorom Komisia túto sadzbu stanovila.

157 Pokiaľ ide o rozhodnutie, je nutné konštatovať, že v jeho článku 3 ods. 2 druhom pododseku sa Komisia obmedzila na to, že vysvetlila, že sumy, ktoré treba vymáhať, zahŕňajú úroky odo dňa poskytnutia spornej pomoci HCz až do dňa jej vrátenia a že úroky sa vypočítajú v súlade s ustanoveniami kapitoly V nariadenia č. 794/2004. Keďže žalobkyne napádajú úrokovú sadzbu použiteľnú pri vymáhaní pomoci, ich žalobný dôvod je bezpredmetný, pretože táto sadzba nebola stanovená ani vo výroku, ani v odôvodnení rozhodnutia.

158 Okrem toho je potrebné zdôrazniť, že v odôvodnení č. 147 rozhodnutia Komisia výslovne uznala, že pre Poľsko neexistujú päťročné medzibankové swapové sadzby za obdobie, do ktorého spadá poskytnutie spornej pomoci, a preto by sa sadzba použiteľná na jej vymáhanie mala v súlade s článkom 9 ods. 4 nariadenia č. 794/2004 oprieť o disponibilnú úrokovú sadzbu, ktorú sa považuje za primeranú pre toto obdobie.

159 V rozsahu, v akom žalobkyne napádajú spôsob výpočtu úrokov obsiahnutý v rozhodnutí, je namieste uviesť, že konštatovania obsiahnuté v článku 3 ods. 2 druhom pododseku rozhodnutia majú čisto deklaratórny charakter, pretože sa obmedzujú na odkaz na relevantné ustanovenia kapitoly V nariadenia č. 794/2004. Spôsob výpočtu úrokov vyplýva totiž zo samotného nariadenia č. 794/2004. Žalobkyne pritom neuvádzajú námietku nezákonnosti v súvislosti s týmto nariadením.

160 Pokiaľ ide o list zo 7. júna 2006, v ktorom Komisia stanovila úrokovú sadzbu, ktorá sa má uplatniť pri vymáhaní spornej pomoci, žalobkyne v podstate tvrdia, že sadzba zvolená Komisiou vôbec nezodpovedá reálnym podmienkam, ktoré existovali v danom čase na poľskom trhu, a že úroky by nemali byť vypočítane na zostavenom základe.

161 Je však nutné konštatovať, že tieto výhrady nie sú dôvodné.

162 Pokiaľ ide totiž o metódu určenia úrokovej sadzby, článok 9 ods. 4 nariadenia č. 794/2004 stanovuje len to, že úroková sadzba uplatniteľná pri vymáhaní pomoci musí byť stanovená v „úzkej spolupráci“ s dotknutým členským štátom.

163 Z korešpondencie medzi Komisiou a poľskými orgánmi, ktorú Komisia predložila v nadväznosti na otázku Súdu prvého stupňa, pritom vyplýva, že stanovenie sadzby použiteľnej pri vymáhaní spornej pomoci sa skutočne uskutočnilo v „úzkej spolupráci“ s Poľskou republikou. V liste z 13. marca totiž poľské orgány ako úrokovú sadzbu pri vymáhaní pomoci navrhli sadzbu päťročných a desaťročných dlhopisov ministerstva financií. Vzhľadom na situáciu, ktorá existovala na kapitálovom trhu v Poľsku danom období a ktorá bola charakteristická veľmi vysokými sadzbami, ktoré však rýchlo klesali, požiadali tieto orgány, aby sa každoročne vykonala aktualizácia týchto sadzieb a aby sa výroky nepočítali na zostavenom základe.

164 Komisia v zásade súhlasila s týmito návrhmi. Iste, dospela k názoru, že z dôvodu koherentnosti by sa namiesto dvoch rozdielnych sadzieb mala uplatniť len sadzba z päťročných dlhopisov počas celého obdobia rokov 1997 až 2004. Pri stanovovaní sadzby podľa článku 9 ods. 4 nariadenia č. 794/2004 však Komisia disponovala istou mierou voľnej úvahy. Napokon voľba jedinej sadzby ani nebola žalobkyňami napadnutá.

165 Pokiaľ ide metódu uplatnenia úrokov, a najmä o výpočet úrokov na zostavenom základe, je pravda, že Komisia odmietla argument Poľskej republiky. V článku 11 ods. 2 nariadenia č. 794/2004 sa však výslovne upresňuje, že úroková sadzba sa uplatňuje na zostavenom základe až do dňa vrátenia pomoci a že úroky, ktoré vznikli v predchádzajúcom roku, budú úročené v každom nasledujúcom roku. Okrem toho článok 13 nariadenia č. 794/2004 stanovuje, že jeho články 9 a 11 sa použijú na každé rozhodnutie o vymáhaní pomoci, ktoré bolo oznámené po nadobudnutí účinnosti tohto nariadenia. Keďže nariadenie č. 794/2004 nadobudlo účinnosť v máji 2004, bolo uplatniteľné v čase prijatia rozhodnutia, takže Komisia bola povinná vyžadovať, aby sa úrok vypočítal na zostavenom základe.

166 Za týchto podmienok a vzhľadom na skutočnosť, že sporné referenčné sadzby navrhli poľské orgány, nie je možné domnievať sa, že Komisia porušila svoju povinnosť stanoviť úrokovú sadzbu uplatniteľnú pri vymáhaní spornej pomoci v úzkej spolupráci s Poľkou republikou, že sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, alebo že bolo nesprávne, že uplatnila uvedenú spornú sadzbu na zostavenom základe.

167 Z toho vyplýva, že žalobný dôvod založený na porušení nariadenia č. 794/2004 treba zamietnuť.

168 Keďže všetky žalobné dôvody boli zamietnuté, treba žaloby zamietnuť v celom rozsahu.

O trovách

169 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyne nemali vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ich na náhradu trov konania v súlade s návrhom Komisie.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (ôsma komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Žaloby sa zamietajú.**

2. **ISD Polska sp. z o.o. a Industrial Union of Donbass Corp. sú povinné nahradiť trovy konania.**

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 1. júla 2009.

Podpisy

Obsah

Právny rámec . . . . . II - 2192

Skutkové okolnosti . . . . . II - 2200

Konanie a návrhy účastníkov konania . . . . . II - 2205

Právny stav . . . . . II - 2208

O prípustnosti žalôb . . . . . II - 2208

O aktívnej legitimácii . . . . . II - 2208

— Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 2208

— Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 2210

O zmeškaní lehoty na podanie žalôb . . . . . II - 2212

— Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 2212

— Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 2214

O prípustnosti žaloby smerujúcej proti listu zo 7. júna 2006 . . . . . II - 2215

— Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 2215

— Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 2217

O prípustnosti tretieho, štvrtého a šiesteho žalobného návrhu . . . . . II - 2219

Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 2219

Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 2220

O veci samej . . . . . II - 2221

O žalobnom dôvode založenom na porušení protokolu č. 8 . . . . . II - 2221

— Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 2221

— Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 2223

O žalobnom dôvode založenom na zjavne nesprávnom posúdení . . . . . II - 2227

— Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 2227

— Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 2229

O žalobnom dôvode založenom na porušení práva predložiť pripomienky . . . . . II - 2231

— Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 2231

— Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 2232

O žalobnom dôvode založenom na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery . . . . . II - 2234

— Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 2234

— Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 2235

O žalobnom dôvode založenom na porušení článku 14 nariadenia č. 659/1999 . . . . . II - 2237

— Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 2237

— Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 2238

O žalobnom dôvode založenom na porušení nariadenia č. 794/2004 . . . . . II - 2239

— Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 2239

— Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 2241

O trovách . . . . . II - 2244